

En barndomshändelse

av Joakim Hertze

©2006 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Det var en lördag eftermiddag som många andra. Sommarlovet var äntligen här, med löften om serietidningar i hammoken, salta bad i havet och frihet – framför allt frihet. Just denna dag testsköt jag för första gången mitt ”slangbågegevär”, en egen uppfinning jag hade konstruerat. Dagen innan hade vi gjort en utflykt till bilskroten, Stefan och jag. I utkanten av området – på andra sidan ett rostigt stängsel – hade jag hittat en hög med ensamma bildäck. Beväpnad med en schweizisk armékniv och ett tålamod som bara ett barn kan ha hade jag skurit ut slangen ur däcket, testat dess hållbarhet och stoppat den på fickan. Väl hemma hade jag fäst dess båda ändar på en planka och konstruerat en mekanism som lät mig spänna slangen likt en slangbellsa. I sitt mest spända läge kunde jag sedan släppa loss kraften med hjälp av en avtryckare.

I mina första tester laddade jag min uppfinning med småsten och till min stora förnöjelse gick det att skjuta med ganska stor träffsäkerhet. Jag ställde upp små mål i form av gamla konservburkar på en bräda och övade mig på att skjuta ner dem. Efter en timme lyckades jag pricka dem alla – varje gång. Då fick jag snilleblixten att ladda slangbellegeväret med en dartpil. Jag spände annordningen, tog sikte mot den röda garageväggen och fyrade av. Pilen flög genom luften med ett vinande ljud och slog in i väggen med våldsam kraft. Den satt så hårt fast att jag med nöd och näppe kunde lirka loss den. Jag var rosig om kinderna av upphetsning. Mitt pojkhjärta slog fort och lyckligt.

Att skjuta mot en vägg var en sak. Skulle jag kunna träffa stammen till vårt äppleträd? Jag spände mitt gevär ännu en gång och tog sikte. Mitt vänstra öga fladdrade, som det alltid gör när jag blundar med ett öga. Klick. Pilen flög iväg genom luften och förbi trädet. Förbi staketet. Ett skrik hördes från andra sidan häcken och någon föll till marken. Jag fick§ panik. Jag hade träffat en människa! Jag hade dödat en människa! Åh, herregud – vad skulle jag ta mig till?

I panik slet jag sönder mitt gevär. Jag slet gummislangen från spikarna och bröt brädan i tu. Bitarna slängde jag i skogen som skiljde vår tomt ifrån grannen. Sedan sprang jag in på mitt rum och låste

dörren. En liten stund senare kom en ambulans och hämtade Eva, hon som bodde på tomten dit pilen hade förlupit. Hon gick ut till ambulansen med handen för sitt ena öga. Blod hade runnit ner för hennes ansikte och ner på hennes vita krage. Eva var blind på det ögat efter den dagen.

Jag har känt skuld sedan denna dag. Ingen sa någonsin något, fast alla måste ha vetat. Inte minst Eva.